

Эдвард Вайніловіч

Эдвард Вайніловіч нарадзіўся 13 кастрычніка 1847 г. у вёсцы Сляпянка пад Мінскам у маёнтку бацькоў яго маці Эдварда і Міхаліны Манюшка - Ваньковічаў, у заможнай шляхецкай сям'і. Бацькі Эдварда, Адам Вайніловіч і Ганна Ваньковіч, жылі на Случчыне ў радавым маёнтку Савічы. Род Вайніловічаў ня быў дваранскім, але належаў да заможнай шляхце. Ён быў адным з тых нешматлікіх, якія разам з Рэйтанаў змаглі ўтрымаць родавыя ўладанні больш трох стагоддзяў, ня падвергшыся ўплыву Радзівілаў, вельмі моцнаму ў тыя часы ў Навагрудскім ваяводстве. Вайніловіч здолелі захаваць сваю незалежнасць, былі сябрамі Радзівілаў, але ніколі - іх слугамі.

Тэхнолаг па адукацыі, 27-гадовы Вайніловіч пасля смерці бацькі у 1874 годзе ўступае ў валоданьне радавымі маёнткамі Савічы і Пузава. З гэтага часу ён звязаў свой лёс з зямлёй, стаўшы адначасова актыўным удзельнікам грамадскай дзейнасці ў шматлікіх яе сферах. Да грамадскай дзейнасці Эдвард прылучыўся яшчэ пры жыцці бацькі, удзельнічаючы ў кампрамісных судах, адначасова ажыццяўляючы папярэжальства над асірацелай сем'ямі суседзяў.

Неўзабаве стала відавочным, што не было ніводнага мірнага вырашэння пытання, ні аднаго сямейнага разбору на Случчыне, якія праходзілі б без удзелу Вайніловіча. Ён пачаў займацца пытаннямі папярэжальства. Выконваючы гэтую цяжкую і адымае шмат каштоўнага часу функцыю, Эдвард набыў ужо ў маладыя гады найбагацейшы жыццёвы вопыт і быў дасведчаны ў сямейных і маёмасных пытаннях сваіх землякоў.

У 1876 г. перад Вайніловічам адкрылася яшчэ больш шырокае поле дзейнасці, якое стала дамінуючым у яго жыцця - ён стаў членам Мінскага Зямельнага Таварыства (Аграрнага таварыства). Дзякуючы узмоцненай і працяглай працы суайчыннікаў, у першую чаргу з. п. Эдварда Вайніловіча, Мінскае Зямельнае Таварыства, якое павінна было служыць мэтам русіфікацыі, служыла мясцоваму насельніцтву, аб'ядноўваючы ў сваім складзе некалькі сотняў землеўладальнікаў з аднятых губерняў. Яно было школай грамадскага жыцця і ўдасканалення вядзення сельскай гаспадаркі. Месца за старшынскай сталом расійскія чыноўнікі сталі саступаць мясцовым земляробам.

У Беларусі і за яе межамі пан Эдвард быў вядомым і паважаным эканамістам - такіх у наш час назвалі б «моцны гаспадарнік».

Кіруючыся прынцыпам «справы не пойдучь паспяхова, калі не ўглыбіцца», ён досыць хутка стаў паспяховым бізнэсмэнам. Яго часта клікалі прадстаўляць бок асірацеў жонак і дзяцей ці вырашаць эканамічныя спрэчкі.

Пра гэта ведалі і Радзівілы, якія вельмі паважалі Вайніловіча. У выніку ў 1903 году па просьбе княжацкай сям'і Вайніловіч стаў апекуном спраў князя Юрыя Радзівіла. Прычына - Юры Радзівіл быў адным з самых буйных землеўладальнікаў Міншчыны, таму эканамічная стабільнасць яго гаспадарак і земляў была выгадная ўсім краі.

Вайніловіч быў доўгі час Старшынёй Дабрачыннага Таварыства ў Слуцку, шчодро забяспечваючы існуючы пры ім інтэрнат, у якім некалькі дзясяткаў маламаёмных маладых людзей, у асноўным са збяднелай шляхты і сялян, атрымлівалі бясплатна або за вельмі нязначную плату прытулак і ежу. Шмат у чым ён садзейнічаў адкрыццю ў Слуцку сярэдняй гандлёвай школы. На свае сродкі (каля 300 тысяч рублёў) Эдвард Вайніловіч пабудаваў цудоўны храм у г. Мінску, даўшы імя святога Сымона і святой Алены, у памяць аб сваіх памерлых дзецях. Гэты храм - не толькі сведчанне шчодрасці мецэната, але і яго высокай эстэтычнай культуры.